EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Gent | Andrea Izquierdo | Actualitzat el 05/03/2018 a les 11:00

La ciutat que ha vist créixer els Velasco

D'AQUÃ• I D'ALLÃ€.Â Em dic Fernando Velasco Morales, tinc 81 anys i actualment estic jubilat. Provinc de Larraix, al Marroc, tot i que, quan jo vaig nÃ©ixer, allÃ² encara era un protectorat espanyol. He treballat com a pintor durant gran part de la meva vida, aquesta humil professiÃ³ Ã©s la que m'ha fet arribar fins a Manresa i m'ha fet experimentar la sensaciÃ³ de viatjar per tot Espanya. A mÃ©s, vaig treballar durant molts anys a la Pirelli i vaig ser un dels fundadors de l'AssociaciÃ³ de VeÃ¯ns de la Font dels Capellans.

Les meves arrels van començar a forjar-se a Larraix a causa del desplaçament del meu pare a l'antic protectorat espanyol, ja que ell era funcionari de l'estat i va ser enviat a treballar allà. Un cop vaig ser ja major d'edat, vaig decidir que el meu futur es trobava a la península. El 1958, amb 23 anys, vaig decidir anar a viure a Madrid. Allà, però, solament vaig estar-hi un parell de dies, ja que no vaig trobar l'ambient gaire agradable per al meu gust. Donat això, vaig decidir modificar el rumb de la meva aventura i dirigir-me a Barcelona. Però Barcelona va ser un caos per a mi, es tractava d'una ciutat no gaire ben comunicada, on cada dia havia d'agafar diferents trens i tramvies per arribar a la feina, cosa que no em sortia rendible. Per aquest motiu, aprofitant un conegut de la família, vaig desplaçar-me a la que seria l'última parada del meu viatge, Manresa.

«Manresa ha aconseguit convertir-se en la meva llar i estic molt agraït per això»

Manresa ha sigut un escenari clau en la meva vida, un cop vaig arribar-hi no he volgut marxar mai. Desgraciadament, ara el meu cos no em permet sortir al carrer, el que és una llàstima. Com a molt em puc desplaçar al bar que hi ha justament al costat de casa meva, i això m'entristeix. Es cert, però, que mai no oblidaré els encants d'aquesta ciutat que ha vist a la meva família créixer i reproduir-se, riure i plorar. Van ser preciosos els temps en els quals cada diumenge la meva família i jo ens perdíem pels carrers del centre.

L'única diferència que he sigut capaç de trobar entre Manresa i Larraix és que allà vivia d'una manera més tranquil·la. Casa meva es trobava justament davant del mar i, en els meus temps lliures, visitava els boscos de la zona i a més anava a pescar amb els amics. La pesca al Marroc és la millor de totes les que he experimentat, tot i haver estat pescant pels voltants de Manresa en moltes ocasions. És cert però, que Manresa ha aconseguit convertir-se en la meva llar i estic molt agraït per això.